

İmam Mehdi (a.s)'ın Gaybeti Hakkında

<"xml encoding="UTF-8?>

Eleştiri ve Cevabı 10

Şeyh Müfid (r.a)

Giriş

1. Eleştiri

İmamiyye, Hasan b. Ali b. Muhammed b. Ali b. Musa er- Rıza aleyhum'us-selâm yani 11. İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'a Allah'ın bir oğul verdiğini iddia ediyor. Halbuki, O'nun ailesinden ya da akrabalarından hiç kimsenin böyle bir çocuğun olduğundan haberi yoktur.

Ayrıca hiç bir mezhep ve fırka, İmamiyye'nin bu iddiasını kabul etmiyor. Acaba bu İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'ın oğlu olmadığına delil olarak yeterli değil midir?

2. Eleştiri

İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'ın kardeşi ve ona en yakın olan Cafer b. Ali b. Muhammed kardeşinin böyle bir oğlu olduğunu şiddetle reddediyor. Hatta İmam aleyhi's-selâm'ın vefatıyla bütün mallarına sahip çıkmıştır.

Cafer zamanın halifesine, Şiilerden bazılarının böyle bir iddiada bulundukları haberini verdi. Halife de, İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'ın hanımları ve cariyeleri hamile ya da doğum yapıp yapmadıklarını araştırmalar için, bu işi iyi bilen kadınlar görevlendirip onun evine yolladı.

Ama hamilelik ya da doğumla ilgili hiç bir belirti ve iz bulamadılar. Bu, İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'ın evladı olduğunun doğru olmadığını göstermekte mi?

3. Eleştiri

şii tarihçilerin tamamı, İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm bütün vakıf ve mal varlığıyla ilgili olarak annesi "Hadis"i kılmıştır demekte vasiyetinde dünyaya gelmiş ya da gelecek olan oğlundan söz etmediğini yazıyorlar. Bu da İmamiyye'nin iddiasının doğru olmadığını gösteren delillerden bir diğeri sayılmaz mı?

4. Eleştiri

İnsanı her şeyden çok şüphe ve tereddüde düşüren şey İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ın doğum ve hayatının neden gizli olduğudur. Halbuki, onun babalarının bulunduğu zaman ve şartlar daha zordu. Buna rağmen onların doğumları gizli tutulmamış, kimlikleriyle belirtilerek ortaya konulmuştur.

5. Eleştiri

Esasen İmamiyyenin iddiası gerçeklerle uyuşmamaktadır. Çünkü bu kadar uzun süre yaşayan bir insanın yaşadığı yerden ve yaşam tarzından hiç kimsenin haberdar olamaması imkansız gibidir.

6. Eleştiri

İmamiyye'nin iddiası bir başka yönden de gerçeklerin tersinedir. O da şu dur: Diyorlar ki, İmam Mehdi, babasının vefatı (Hicri 260)'den bir kaç yıl önce dünyaya geldi ve şu ana kadar yaşamaktadır. Bu da normal olarak imkansız bir şeydir. Bir insanın bu kadar uzun bir süre yaşaması mümkün müdür?

7. Eleştiri

İmamiyye'nin iddiasını doğru ve gerçekle uygun olduğunu kabul etsek bile, gizli olarak yaşayan bir imamın ne faydası olacaktır? Esasen beşeriyet İslami tebliğ etmeyen,

İslami had ve hudutları uygulamayan, hükümleri beyan etmeyen, kimseye yol göstermeyen, marufu emr münkeri nehy etmeyen ve İslam yolun da cihad etme imkanı olmayan bir rehber

neden ihtiyaç duysun?!

8. Eleştiri

Şia'nın İmamiye dışındaki fırkaları da İmamiye gibi bir önderlerinin gizli olarak yaşadığını iddia etmektedirler. Ama İmamiye bunu şiddetle reddetmekte, onların inançlarının batıl olduğunu söylemektedir.

9. Eleştiri

İmamiyye, İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ın gaybet ve zuhuru konusunda çelişkiye düşmüştür. Bir taraftan, İmam'ın gözlerden kaybolmasını ve insanların ona ulaşamamasına Allah Teala, irade etmişti diyorlar; öte yandan bir imamın olmasının gerekliliğinin felsefesi hakkında, insanların dinin

hükümlerini bilen birine ihtiyacı olup, Allah'ın onu göndermesi gerektiğini söylemektedirler. Başka bir ifadeyle eğer Allah böyle birini göndermez ve insanlar dinin hükümlerini öğrenme imkanını bulamazlarsa bu Allah'ın beşeri nizamı gözetmediğini,

kullarının ihtiyacını tam ve güzel bir şekilde temin etmediğini göstermez mi? diyorlar. Görülüşü üzere bu iki iddia tamamen birbiriyle çelişmektedir.

10. Eleştiri

İslam mezheplerinin hepsi, mucizenin yalnızca peygamberlere özgü bir şey olduğuna, ayrıca bu elçilerin özel bir alametinin bulunduğuna inanmaktadırlar. İmamiyye'nin iddiasına göre, İmam Zaman aleyhi's-selâm zuhur edeceği zaman kendisini tanıtmayı için mucizeye ihtiyacı olacaktır.

Ancak bu şekilde kendisinin imametini ispat edebilir. Çünkü kimse mucize olmadan onu tanıyamayacaktır. Ama mucize peygamberlere özgü bir şeydir.

Giriş

Dinine yardım edenlere yardım edeceğini vaat eden, yolunu tanıyıp, o yolda yürüyenleri zaferle müjdeleyen ve kendisini inkar edenlerin kurtuluşa ermeyeceğini bildiren Allah'a hamd olsun. Öyle bir Allah ki nimetleri kendisine yönelmeye sebep olmaktadır. O'nun azap ve intikamından da yalnızca ona sığınmak gerekir.

Salam olsun Önderimiz Muhammed Mustafa sallâ'llâhu aleyhi ve alih'e ve O'nun pak Ehl-i Beytine ki Onlar insanların gerçek rehber ve kılavuzlarıdır.

Ben, daha önce, imametin gerekliliği hakkında bir kitap yazmışım. O kitapta, İmamların masumiyeti, Onların diğer insanlardan üstünlüklerini ve sahip oldukları faziletleri genişçe ele almış, İmamiye'nin iddia ettiğini şeylerin doğruluğunu ispat eden deliller getirmişt看. Ayrıca Onları tam olarak tanıtan ayetler ve hadisleri de nakletmişim.

Orada muhaliflerin inançlarının batıllığını, yine neden İmamlardan bazılarının kıyam ederek zalimlerin karşısına dikildiklerini; bazılarının kıyam etmeyip, zulümler, dökülen kanlar ve Kur'an'a yapılan muhalefetlerin karşısında mücadele etmediklerini delillerle genişçe açıklamışım. Sonunda da Şiilerin son imamının gaybet nedenlerini beyan etmişim.

Daha sonra iman, fazilet ve inancının doğruluğunda şüphe etmediğim bir dostum, İmam Mehdi aleyhi's-selâm hakkında kendisine yöneltilen ve onun da kafasına takılan bazı soruları dile getirerek, cevaplamamı istedi.

Ben de onun yazdığı sıraya göre onlara cevap vereceğim. Cevaplar düşünebilen herkesin bunları anlayabileceği bir şekildedir. Bu soruların cevabı için yazdığım diğer kitaplara başvurmaya gerek kalmayacaktır. Bu yolda Allah'tan yardım diliyorum.

Birinci Eleştiri Ve Cevabı

1. Eleştiri

İmamiyye, Hasan b. Ali b. Muhammed b. Ali b. Musa er- Rıza aleyhum'us-selâm yani 11. İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'a Allah'ın bir oğul verdiğini iddia ediyor. Halbuki, O'nun ailesinden ya da akrabalarından hiç kimsenin böyle bir çocuğun olduğundan haberi yoktur. Ayrıca hiç bir

mezhep ve fırka, İmamiyye'nin bu iddiasını kabul etmiyor. Acaba bu İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'ın oğlu olmadığına delil olarak yeterli değil midir?

Cevabı

Bu eleştiri çok zayıf ve temelsizdir.

Sebebine gelince: Bu iş hiçte normalin dışında bir şey değildir. Akıl böyle bir olayın gerçekleşebileceğini kabulleşmekte deliller de tastik etmektedir. Tarihte bunun bir çok örneğini görmek mümkündür. Padişahlar ve devlet adamları çeşitli sebeplerden dolayı çocuklarının doğumunu gizlemişlerdir.

Mesela, birisi resmi nikahı olmayan hanımından çocuk sahibi olur. Resmi nikahlı hanımının bunu bilmesini istemez, çünkü o biliyor ki hanımı bunu öğrendiği zaman haset eder, kin besler, kocasının hayatını zehir edebilir.

Bu yüzden aile düzeninin yıkılma tehlikesi geçinceye kadar çocuğun doğumunu bütün yakınlarından gizler. Bazen de ölünceye kadar kimseye söylemez ölüm anı yaklaşınca çocuğun kime ait olduğu meçhul kalmasın ve hakları zayi olmasın diye açıklar.

Bir bakıyorsunuz Padişahın çocuğu oluyor, onun doğumunun bilinmesine izin vermiyor. Çocuk büyüyüp geliştikten sonra bunu açıklıyorlar. İran, Rum ve Hind padişahlarının bazıları böyle yapmışlardı.

Tarihçiler şöyle yazıyor: Siyaveş'in karısı ve Türk padişahı Efrasya'nın kızı Vesfaferid "Keyhusrev"i dünyaya getirmişti. Vesfaferid, Keyhusrev'in doğumunu uzun bir müddet dedesi Kikavus'dan gizledi.

Kikavus, Babil ve daha çok doğunun padişahı idi. Kikavusun epey bir zaman ondan haberi olmadı. Halbuki yıllarca onu bulmak için uğraşmıştı. Tarih kitapları da bu olayı genişçe yazmışlardır. Fars tarihçileri Keyhusrev'in doğumunu ve gizletilmesinin sebebini yazmışlardır. Muhammed b. Cerir Taberi de "Tarih" kitabında olayı nakletmiştir.

Bu olay İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ın olayı gibidir. Eleştirmenler tarihteki bu olayları kabul ederken neden İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ın inkar etmektedirler.

Bazıları da çocuğun doğumunu yakınlarından ve akrabalarından gizlerler, çünkü onlar miras yüzünden çocuğu öldürebilirler. Ama çocuk büyür, ona bir zarar gelmeyeceği anlaşılınca kimliği açıklanır.

Bazen padişah ülkenin durumunu dikkate alarak çocuğu halktan gizler. Çünkü bazı ülkelerin halkı, padişahın kendi neslinden olmayan birisini, onun yerine kabul etmezler.

Padişah da ordunun ve eli altında olanların kendisine itaat etmelerini sağlamak ve kontrolü kendi elinde tutmak için çocuğunu onlardan saklar. Ülkenin işleri yerine oturuncaya kadar onu gizler daha sonra çocuğun kendi yerine geçeceğini açıklar. Bu siyasi arenada çok meşhur bir şeydir.

Bazen de padişah emrinin altındaki insanlara emniyet yönünden veya başka yönlerden nasıl tesir ettiğini anlamak için kendisini gizler. Veya öldüğünü halkın içinde yaya. Hatta bu gibi şeyler Müslümanların arasında da çok görülmüştür.

Bir çok çocuğun soyu babasının ölümünden sonra ortaya çıkmıştır. Bu süre içinde kimse onu tanımamıştır. İki Müslüman şahidin şahitliğiyle babasının kim olduğu belirlenmiştir. Çünkü babası çocuğun ona ait olduğunun bilinmesini istememiştir.

Tarih sayfalarını karıştırıldığında, çeşitli sebeplerden dolayı padişahların ve normal insanların çocuğunu gizlediğini veya onun öldüğünü ilan ettiklerini görmekteyiz.

Yine Müslüman tarihçiler ve Müslüman olmayan tarihçilerin hepsi Hz. İbrahim aleyhi's-selâm'ın doğumunun gizli olduğunu ve akrabalarından kimsenin haberi olmadığını yazmışlardır.

Çünkü zamanın padişahının onu öldürme tehlikesi vardı. Aynı nedenle Hz. Musa aleyhi's-selâm'ın doğumu da Firavun'dan saklanmıştı. Kur'an-ı Kerim açıkça Hz. Musa aleyhi's-selâm'ın annesinin onu bir sandığa koyup, nehre attığını ve vahiy yoluyla çocuğunun salim kalacağını ona ilham edildiğini beyan etmektedir. Hz. Musa aleyhi's-selâm'ın annesi, bu iş onu korumak için yapmıştı.

Bütün bunları göz önüne alarak şimdi şu soruyu soruyoruz: İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm oğlunun doğumunu akraba ve yakınlarından gizlemesi acaba mantıksal gerekçesi olmayan ve normal şartların dışında olan bir olay mıdır. Kesinlikle böyle değil çünkü İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ın doğumunun gizli tutulmasının sebepleri öteki insanların doğumunun gizli tutulmasından daha önemli gerekçelere dayalıdır ve bu yüzden daha normaldi. İleride bu sebeplerin neler olduğuna değineceğiz.

İmam Mehdi (a.s)'ın Dünyaya Gelişi Kesindir

İmam Askeri aleyhi's-selâm bir oğlu olduğunu kimseye haber vermemiştir. İddiasına gelince, gerçekte çok zayıf ve asılsız bir iddia olup, gerçeğe de aykırıdır.

İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'ın "Mehdi" adında bir oğlu olduğuna ait deliller, diğer insanların çocuklarının olduğunu ispatlayan yollardan daha emin ve güvenilirdir. Çünkü insan, çocuğunun doğumunu bir çok yoldan ispatlayabilir:

- 1) Doğumu yatırane yada doğum sırasında bir başka kadının orada olması ve halka çocuğun kime ait olduğunu söylemesi.
- 2) Erkeğin, kadının doğurduğu çocuğun kendisine ait olduğunu söylemesi.
- 3) İki adil Müslüman'ın, bir çocuğun belli bir şahsa ait olduğunu söylemesine şahadet vermeleri.

İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ın doğumu bu yolların her üçüyle de ispat olunmaktadır. İlim ve fazilet ehli, dindar ve takvalı bir çok kadın ve erkek, imam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'dan kendisinin bir oğlu olduğunu ve onun kendisinden sonra İmam olacağını buyurduğunu naklediyorlar.

Onların bir kısmı İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ı kundaktayken, bir kısmı da üç-dört yaşındayken görmüşlerdir.

İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ın kendileri de babasından sonra Şiilerin sorularını cevaplamış onlara emirler vermiştir. Şiiler de üzerlerine farz olan humus, zekat vb. gibi şeyleri O'na ulaştırmışlardır.

Bu konuyu İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'dan nakleden, daima o'nun huzurunda olan ve İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'dan sonra İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ın hizmetinde bulunan güvenilir insanlardan bazılarının isimlerini "el-İrşad" ve "el-İzah fil İmamet vel Gaybet" adlı kitaplarımda naklettim.

İkinci Eleştiri ve Cevabı

2. Eleştiri

İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'ın kardeşi ve ona en yakın olan Cafer b. Ali b. Muhammed kardeşinin böyle bir oğlu olduğunu şiddetle reddediyor. Hatta İmam aleyhi's-selâm'ın vefatıyla bütün mallarına sahip çıkmıştır.

Cafer zamanın halifesine, Şiilerden bazılarının böyle bir iddiada bulundukları haberini verdi. Halife de, İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'ın hanımları ve cariyeleri hamile ya da doğum yapıp yapmadıklarını araştırmalar için, bu işi iyi bilen kadınlar görevlendirip onun evine yolladı.

Ama hamilelik ya da doğumla ilgili hiç bir belirti ve iz bulamadılar. Bu, İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'ın evladı olduğunun doğru olmadığını göstermekte mi?

Cevabı

Bu eleştiride önceki eleştiri gibi bir kaç yönden temelsiz ve boştur:

Bir insanın amelinin delil olarak kabul edilmesi o amelin doğruluğuna ayrıca o şahsın fasık bir insan olmamasına bağlıdır. Müslümanların hepsi Cafer b. Ali'nin böyle bir makamının olmadığını ve onun güvenilir biri olarak tanınmadığını biliyorlar.

Onun Masum imam aleyhi's-selâm'ın oğlu olması böyle bir makama (günah işlememe makamı) sahip olmasını gerektirmemektedir. Geçmişte bir çok insan vardı, ki peygamberin oğlu olmasına rağmen büyük günahlara duçar olmuşlardır.

Kur'an-ı Kerim, Hz. Yakup aleyhi's-selâm'ın evlatlarının babaları peygamber olmasına rağmen Hz. Yusuf aleyhi's-selâm'a zulmettiklerini açıkça buyurmaktadır.

H. Yakup aleyhi's-selâm Hz. Yusuf aleyhi's-selâm'ın korumaları için evlatlarına sıkı tembihte bulunmuş, onlardan ahit almasına rağmen onlar şeytanın hilesine uyarak, onu kuyuya atmışlardı.

H. Yakup aleyhi's-selâm'ı uzun bir süre, Hz. Yusuf aleyhi's-selâm'dan ayrı bırakmış, onu üzüntü ve kedere boğmuşlardı. Suçsuz olduklarını ispatlamak için de yalan yere yemin etmişlerdi.

H. Yakup aleyhi's-selâm'ın çocukları gibi peygamber evlatları böylesi yanlış bir düşünce ve amele kapılmışlarsa, makamı onlardan daha aşağı olan birisinin de aynı şeyi yapması acaba ihtimal dışı mıdır?

2) Cafer'in kardeşinin oğlunun varlığını bilmesine rağmen onu inkar etmesi çok doğal olup, beklentinin dışında bir şey değildir. Çünkü Caferi, kardeşinin oğlunun inkar etmeye sürükleyen tabii sebepler çoktu. Bu sebepleri şöyle sıralayabiliriz:

A) İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'ın çok malı vardı. Cafer, eğer bu malı ele geçirebilseydi bir çok nefsani isteklerine ve maddi arzularına kavuşacaktı.

B) İmam Askeri aleyhi's-selâm'ın Şiası içinde öyle büyük ve değerli bir makamı vardı ki, şiirler her türlü şahsi ve toplumsal işlerinde ondan emir alır, ona itaat ederlerdi.

Onun rızasını Allah'ın rızası ve gazabını Allah'ın gazabı olarak kabul ederlerdi. Cafer ise kardeşi İmam Hasan Asker aleyhi's-selâm'dan sonra bu makama erişmek istiyordu.

C) İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm Şiilerin maddi ve manevi işlerinin mercii ve sorumlusu idi. Şiilerin hepsi zekat ve humuslarını ilahi bir vazife olarak ona veya onun vekillerine teslim ederlerdi.

O da gerekli yerlere ulaştırırdı. Cafer, Şiilerin İmam Askeri aleyhi's-selâm'dan sonra bu paraları onun yerinde oturan İmam'a vereceklerini biliyordu. Bu kadar tahrik edici sebepleri gören Cafer, "Mehdi" aleyhi's-selâm'ı inkar ediyorsa, onun sözünü ve şahitliğini kabul etmek ne kadar doğru olur acaba?

Cafer'in inkarını delil olarak kabul edenler gerçekte Hz. Muhammed sallâ'llâhu aleyhi ve alih'in peygamberliğini inkar eden Ebu Leheb'in inkarını delil olarak kabul eden bir kısım Yahudi ve Hristiyanlar gibidirler.

Hz. peygamber sallâ'llâhu aleyhi ve alih'in amcası Ebu Leheb, Onun sallâ'llâhu aleyhi ve alih peygamber olduğunu ispat eden mucizeleri görmesine rağmen yine de Hz. Muhammed sallâ'llâhu aleyhi ve alih'in peygamberliğini inkar ediyordu.

Elbette Cafer ve Cafer gibilerin gerçeği keşfetmesi çok da kolay bir şey değildi. Çünkü emin olmadıkları için gerçek bu gibi insanlardan gizli tutuluyordu.

Kısaca şunu demek istiyorum, Hz. Mehdi'ye inanmayanlar Cafer b. Ali inkarını delil olarak getiremezler. Nitekim Resulullah sallâ'llâhu aleyhi ve alih'a inanmamak için Ebu Cehil ve Ebu Leheb'in inkarı bir delil sayılamaz. Çünkü onlar ne tarafsız bir alim ve nede İslam fakihidirler. Aksine onlar avam ve cahillerdendirler.

3) Şii tarih yazarları ve şii olmayan tarihçiler Cafer b. Ali'nin yaşam ve ahlakını onun kardeşinin oğlu "Mehdi" aleyhi's-selâm'ı inkar etme sebeplerini ve neden halifeyi İmam Mehdi aleyhi's-selâm'a ve Şiilerine karşı tahrik ettirdiğini nakletmişlerdir.

Eğer ben de onları burada nakledersen durum açığa çıkacak ve Cafer'in kötü niyetini herkes anlayacaktır. Ama bir kaç sebepten dolayı bunları aktaramıyorum. Bu sebeplerden biri şudur:

Bugün Caferin soyundan gelen bir çok insan var ki onlar İmam Mehdi aleyhi's-selâm ve onun yüce makamını kabul edip, iman etmişlerdir. Hatta yaptığım araştırmalar sonucunda söyleyebilirim ki onların hepsinin inancının "imamiyye"nin inancı gibi olduğunu gördüm.

Onlar İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ın yaşadığını ve zuhurunu beklediklerini söylüyorlar. İslami inanç ve insanın ahlaki yapısı, onların geçmişini burada açıp, daha fazla rencide etmememi gerektirmektedir.

Sonra burada verdiğim cevaplar, İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'ın oğlunun olduğunu inkar eden "Mutezile", "Haşeviye", "Zeydiye", "Hariciler" ve "Murcie" gibi dar düşünceli fırkalar için yeterlidir. Cafer'in yaşamına ve ahlakına ayrıca değinmeye gerek yoktur.

3. Eleştiri

Şii tarihçilerin tamamı, İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm bütün vakıf ve mal varlığıyla ilgili olarak annesi "Hadis"i kılmıştır demekte vasiyetinde dünyaya gelmiş ya da gelecek olan oğlundan söz etmediğini yazıyorlar. Bu da İmamiyye'nin iddiasının doğru olmadığını gösteren delillerden bir diğer sayılmaz mı?

Cevabı

Eleştirmen şöyle diyor: İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm ölüm döşeginde iken annesi "Hadis" (Ümm-ül Hasan)'e vakıflarını ve mallarını tasarruf etme hakkını ona vermiştir. Bu İmam Askeri aleyhi's-selâm'ın oğlu olmadığının delilidir.

Bu eleştiri de zayıf ve temelsizdir. Buna dayanarak İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'ın oğlunun olmadığı ispat edilmez. Çünkü İmam Askeri aleyhi's-selâm annesine vasiyette bulunmuşsa bunun sebebi oğlunun doğumunu gizlemek, onun kanının dökülmesini, önlemek içindi.

Eğer vasiyetinde ondan bahseder veya onun kendisine direk olarak vasiyet etseydi, o zaman asıl ve yüce hedef olan Mehdi aleyhi's-selâm'ın gerekli ve münasip bir zamana kadar korunması hedefi tehlikeye düşerdi.

Hatta İmam aleyhi's-selâm vasiyetinde halifeye yakın olan "Mevla Vasık", "Mevla Muhammed b. Me'mun" ve "Feth b. Abdrabbih" gibi saray adamlarının adını da getirdi ki, vasiyet Abbasiler tarafından muteber sayılsın ve oğlunun varlığı hususunda şüphe uyanmasın.

Bu şekilde onların Mehdi aleyhi's-selâm'ı aramalarına engel olmak ve Şiileri onun varlığına ve imametine inanma ithamından uzak tutmak istiyordu. [1]

Yukarıda söylenenlerden şu anlaşılmaktadır: Her hangi Birisi, İmam Askeri aleyhi's-selâm'ın annesine yaptığı vasiyete dayanarak İmamiyye'nin inancını batıl etmeye çalışır ve İmam aleyhi's-selâm'ın gizli yaşayan oğlunu inkar ederse, bu durum onun düşünme ve anlama özürülü

gücünden mahrum olduğunu gösterir. Bu şahısın önemli işlerde tedbir alan akıllı insanların metodundan haberi yoktur. İnsanlar, işlerinde her zaman böyle bir yöneme başvurabilirler.

Mansur, 6. İmam (a.s)'ın Vasisi Oluyor

Şii tarihçiler şöyle yazarlar: Şiilerin 6. İmamı İmam Cafer b. Muhammed vefatı esnasında 4 kişiyi kendi vasisi olarak tanıttı.

Birincisi zamanın halifesi Mansur, ikincisi halifenin veziri Rabi, üçüncüsü hanımı Hamide Berberi, dördüncüsü ise oğlu İmam Musa Kazım aleyhi's-selâm.

Bunlara bütün mal ve vakıflarında tasarruf etme hakkı verdi. Öbür çocuklarının vasilik iddiasında bulunacağını bildiği için vasiyetinde onlardan söz etmedi.

İmam Cafer-i Sadık aleyhi's-selâm'ın vasiyetinin bu şekilde olması, gerçek vasi ve halifesi olan İmam Musa Kazım aleyhi's-selâm'ı korumak, Mansur'un hassasiyetinden uzak tutmak içindi.

Bu olay, İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'ın İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ı, rejimin verebileceği zarardan korumak için gizli tutması gereğinin başka bir delilidir.

Dördüncü Eleştiri ve Cevabı

4. Eleştiri

İnsanı her şeyden çok şüphe ve tereddüde düşüren şey İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ın doğum ve hayatının neden gizli olduğudur. Halbuki, onun babalarının bulunduğu zaman ve şartlar daha zordu. Buna rağmen onların doğumları gizli tutulmamış, kimlikleriyle belirtilerek ortaya konulmuştur.

Cevabı

Eleştirmen şöyle diyor: İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm endişesinden dolayı oğlunu gizlemiş kimseye onun doğum ve yaşamından söz etmemiştir, öyleyse bunu kendisinden önceki

İmamlar aleyhi's-selâm'ın da yapması gerekirdi.

Çünkü önceki İmamlar aleyhi's-selâm kendi zamanlarındaki halifeler tarafından daha çok baskı altında olup, tehdit ediliyorlardı. Halifelerin İmamlar aleyhi's-selâm ve Şiilere karşı davranış daha şiddetli idi. Ama İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm ve oğlunun zamanında Şiiler daha çok ve daha zengindiler; dolayısıyla endişelenmesine gerek yoktu.

Bu eleştiri de diğerlerinden farklı bir eleştiri değildir. İmam Askeri aleyhi's-selâm'ın oğlunun doğumunu ve yaşadığını gizlemesi ve Şiilere bile onun adını söylememesi, hatta işaret edilmesine dahi izin vermemesinin sebebi şudur.

Halifeler önceki İmamların aleyhi's-selâm saltanat işlerine karışmadıklarını ve onların aleyhine silahlı kıyamlara izin vermediklerini biliyorlardı. İmamlar Şiilere takkiye etmelerini tavsiye ederlerdi.

İmamları kendi yakınlarından bazıları silahlı mücadele etmek istediklerinde bunu şiddetle kınıyor ve bir kaç şart gerçekleşmeden kapsamlı silahlı mücadelenin yapılmayacağını söylüyorlardı. Bu şartlar şunlardı:

1) Öğle vakti güneşin durması

2) Gökten özel bir şahsın adının işitilmesi

3) Beyda'da bir ordunun toprağa gömülmesi

Bu olaylar gerçekleştiği zaman son hak rehber, zalim ve batıl devletleri yok etmek için kapsamlı silahlı mücadelesini başlatacaktır. Bu yüzden o zamanın halifeleri imamlar aleyhi's-selâm'ın varlığına ve onları tebliğ edenlere çok ehemmiyet vermezlerdi.

Ayrıca silahlı kıyamlara yeltenen veya silahlı kıyamlara olumlu cevap veren Şii çok azdı.

Ama İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'ın vefatından sonra artık İmamların aleyhi's-selâm sessizlik dönemi bitiyor ve silahlı kıyamı başlatacak, bu işi kesinlikle yapacak, İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ın dönemi başlıyordu.

Bu durum, onun aleyhi's-selâm yakalanıp şehid edilme sebebini şiddetlendiriyordu. İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ın dönemindeki halifeler, eğer onu öldürürlerse kendilerini rahat ve güvende hissederlerdi. [2]

Beşinci Eleştiri ve Cevabı

5. Eleştiri

Esasen İmamiyyenin iddiası gerçeklerle uyuşmamaktadır. Çünkü bu kadar uzun süre yaşayan bir insanın yaşadığı yerden ve yaşam tarzından hiç kimsenin haberdar olamaması imkansız gibidir.

Cevabı

Bu eleştiride bir kaç yönden reddedilmiştir:

1) Şiilerden güvenilir bir grup İmam Hasan Askeri aleyhi's-selâm'ın sırdaşı olup, onunla Şiilerin arasında vasıta idiler. Onları, İmam Mehdi aleyhi's-selâm'la görüşüp, Ondan çeşitli hüküm ve meseleler nakletmişlerdir.

Şiilerden aldıkları malları İmam aleyhi's-selâm'a teslim ediyorlardı. Osman b. Said Amri, onun oğlu Muhammed b. Osman bu güvenilir vasıtalarındandır. Yine "Beni Said" ve "Beni Mehziyar" Ahvazda, "Ben-il Rukuli" Kufede, "Ben-i Nevbaht" Bağdat'ta ve bazılarda Kum, Kazvin vs. bölgelerdeki vasıtalarındırlar.

Onların hepsi İmamiyye ve Zeydiye'nin içinde meşhur olup, Ehl-i Sünnetin çoğunluğu tarafından da tanınmaktadırlar. Onlar akıllı, emin, düşünen, bilgin, Şii ve Şii olmayanların itimat ettiği insanlardı.

Hatta halifeler bile onlara saygı gösterirlerdi. Çünkü onlar toplum nezdinde fazilet ve adalete tanınmış kimselerdi. Öyle ki halife, düşmanların onlara ettiği ithamları asla önemsemezdi.

2) Daha Mehdi aleyhi's-selâm dünyaya gelmeden yıllar önce peygamber sallâ'llâhu aleyhi ve alih ve İmamlar aleyhi's-selâm, Onun kıyam etmeden önce biri küçük biri de büyük olmak üzere

iki gaybetinin olacağını haber vermişlerdi.

Büyük gaybeti çok uzun olacaktır. Küçük Gaybette ise yalnız özel dostları onun haberlerini başkalarına bildireceklerdir. Büyük Gaybette ise mümin ve takvalı insanların dışında kimse onun yerini bilmeyecek, ondan kimse haber alamayacaktır.

Bu konudaki hadisler, İmam Askeri babası ve ceddi aleyhi's-selâm daha dünyaya gelmeden Şiilerin hadis kitaplarında nakledilmiştir. İki gaybetin gerçekleşmesi, bu hadislerin ve İmamiyye'nin inancının doğru olduğunu ortaya koymuştur.

3) Dini bir gereklilikten dolayı gözlere görünmeyen bir insanın, hangi delile dayanarak mutlaka yakınları veya güvendiği dostları tarafından yerinin bilinmesinin gerektiği iddia olunuyor? Bir çok insan vardı ki gizlendikleri zaman kimsenin onlardan haberi olmadı. Bu gibi insanların bazılarını örnek olarak aşağıda sunuyoruz:

A) Müslüman ve Müslüman olmayan tarihçilerin hepsi, semavi dinlerin takipçilerinden Hz. Musa aleyhi's-selâm'dan çok önce gelen Hızır aleyhi's-selâm adında bir peygamberin gözlerden saklandığını ve bu güne kadar da yaşadığını naklediyorlar.

Kimse onun yerini keşfedememiş, onunla irtibatı olanlardan da onun hakkında haber alamamıştır. Sadece Kur'an-ı Kerim onunla, Hz. Musa aleyhi's-selâm arasında geçen bir olayı kısaca aktarmıştır.

Bazı tarihçiler de, onun takvalı insanlardan bazılarına tanınmayacak şekilde gözüktüğünü söylüyorlar. Halkın da bir kısmı şöyle diyor: Bazı takvalı insanlar onu görmüşlerdir, ama tanıyamamışlardır. Ondan ayrıldıktan sonra, o şahsın Hz. Hızır aleyhi's-selâm olduğunu anlamışlardır.

B) Kur'an, Hz. Musa aleyhi's-selâm'ın Firavun rejiminden dolayı vatanından kaçıp gizlendiğini, uzun bir süre kimsenin ondan ve yerinden haberi olmadığını ve ancak açıklamaktadır peygamberliğe seçildikten sonra kavmini davet için Mısır'a geri döndüğü.

C) Kur'an-ı Kerim, "Yusuf" suresinde Hz. Yusuf aleyhi's-selâm'ın hikayesini ve onun kayboluşunu beyan etmektedir. Bu olay, babası Hz. Yakup aleyhi's-selâm'ın peygamber olduğu

ve kendisine vahiy nazil olduğu zaman gerçekleşmiştir.

Kur'an, Hz. Yusuf aleyhi's-selâm'ın kayboluşunu, baba ve kardeşlerinin hiç bir şekilde ondan haberleri olmadığını, kaybolduğu dönemde Mısır padişah olduğunu açıklamaktadır.

Kardeşleri defalarca onu görmüş ondan eşya almış ve onunla sohbet etmelerine rağmen, kaybolan kardeşleri olduğunu anlayamamışlardır. Hz. Yakup, oğlu Hz. Yusuf için yıllarca ağlamış ve bu ayrılık Hz. Yakup'un belini bükmüş, gözleri kör olmuştur. Ama sonun da Allah'ın iradesiyle birbirlerine kavuşmuşlardır.

D) Hz. Yunus aleyhi's-selâm'ın hikayesi de şaşırtıcı hikayelerden biridir. Hz. Yunus aleyhi's-selâm bir müddet kavmine tebliğ etti. Kavmi onu dinlemedi ve onunla alay etti. O da onların elinden firar etti.

Onların arasından ayrıldığı süre içinde, Allah'tan başka kimse onun yerini bilemedi. Çünkü Allah onu bir balığın karnında saklamıştı. Hz. Yunus burada uzun bir süre kaldı.

Daha sonra Onu balığın karnından çıkarıp, sahilde bir ağacın altına attı. Hz. Yunus aleyhi's-selâm ağacı ve o yeri tanııyordu. Görüldüğü gibi bu tür gaybetler normalin dışında olan bir şey olmasıyla birlikte Kur'an-ı Kerim tarafından teyit edilmişti. ve bütün semavi dinlerin takipçileri de bunu tarih kitaplarında nakletmişlerdir.

E) Bundan daha şaşırtıcı şey Ashabı Kehf'in hikayesidir. Kur'an bu hikayeyi şöyle anlatıyor: Onlar, köpekleriyle beraber mağaraya gittiler. Köpekleri mağaranın ağzında başını ön ayaklarının üstüne koyup yattı.

Onlar 309 yıl mağarada kaldılar. Normal olarak uyuyan bir insan gibi, o tarafa bu tarafa dönüyorlardı. Bu süre içinde güneşin onlara yansıması ve rüzgarın üstelerine esmesi hiç zarar vermemiş ve salim kalmışlardı.

Bedenlerinde hiç bir zayıflık ve kokuşma olmamıştı. Sonra Allah Teala onları uyandırdı. İçlerinden birini üzerlerinde eskiden kalmış olan parayla yiyecek alması için şehre gönderdiler.

Kur'an'ın buyurduğu gibi, bu süre içinde kimsenin onlardan haberi yoktu.

Böyle bir olay normal olarak imkansız bir şeydir. Ama eğer Kur'an'da açıkça gelmeseydi bu olayı maddecilerin inkar ettiği gibi, bizim muhaliflerimiz de mutlaka inkar ederlerdi.

F) Şaşırtıcı kıssalardan bir başkası Uzeyir (veya başka bir rivayete göre Urmiya)in hikayesidir.

[3] Onun hikayesi Kur'an'da ve diğer semavi kitaplarda geçmiştir. Yahudiler ve Hristiyanlar onun peygamber olduğuna inanıyorlar.

Olayın özeti şöyledir: O bir şehirden geçiyordu. O şehrin yıkılıp, viraneye döndüğünü gördü. Kendi kendisine şöyle dedi: Allah, yıllar öncesinden ölen ve hiçbir eseri kalmayan insanları nasıl diriltmektedir?

Allah onları nasıl dirilteceğini ispatlamak için onu 100 yıl ölü bırakmıştı. Sonra diriltti. Yanında getirdiği yiyecekleri bozulmamıştı; onlarda hiç değişiklik olmamıştı.

Allah şöyle buyurdu: Yiyeceğine bak hiç bozulmamış. Ölü insanların bedenlerine de bak, onun zerrelerini topraktan çıkarıyor, bir birlerine ekliyor ve onlara et giydirek ilk haline getiriyoruz. Uzeyir, ölülerin dirilme olayını görünce şöyle dedi: "Allah'ın gücünün her şeye yettiğini anladım."

Daha öncede belirtildiği gibi bu kıssa Kur'an da anlatılmıştır. Kitap ehlide buna inanıp, onu nakletmişlerdir. Bu kıssanın da alışılan normal şartlarla değerlendirilemez. Bu yüzden maddeciler onu şiddetle inkar etmişlerdir.

Bu kıssalara nazaran İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ın gaybeti tabii şartlara daha uygundur. Bu gibi kıssalara dinler tarihiyle ilgili kitaplarda çokça rastlanmaktadır.

Yine tarih yazarları naklediyorlar ki: Fars padişahları ülkelerinin durumunu göz önüne alarak uzun bir süre halklarından gizleniyor ve bu gaybet süresi içinde kimse onların yerini ve durumunu bilmiyordu.

Uzun bir süre sonra ülkelerine dönüyorlardı. Bu olayların benzeri Hind ve Rum padişahlar tarafından da uygulanıyordu. Bunlar tarih kitaplarında nakledilmiştir. Bunların hepsi normalin dışında olan şeylerdir.

Biz bu kıssaları burada aktarmayacağız. Çünkü cahil eleştiriciler, bunları sırf normalin dışında

olduğu için inkar edebilirler. Bu yüzden sadece Kur'an'daki kıssaları naklettik. Bu kıssalarda kimsenin şüphesi yoktur. Çünkü Müslümanların hepsi onu Allah'tan bilmiş ve doğruluğunda da ittifak etmişlerdir.

Özellikle İmamiyye'nin iddiasına göre zuhur edeceği zaman tamamen genç, akli kamil ve güçlü olacaktır. Bu normalin dışında olan bir şeydir.

Altıncı Eleştiri ve Cevabı

6. Eleştiri

İmamiyye'nin iddiası bir başka yönden de gerçeklerin tersinedir. O da şu dur: Diyorlar ki, İmam Mehdi, babasının vefatı (Hicri 260)'den bir kaç yıl önce dünyaya geldi ve şu ana kadar yaşamaktadır. Bu da normal olarak imkansız bir şeydir. Bir insanın bu kadar uzun bir süre yaşaması mümkün müdür?

Cevabı

Bu eleştiride öncekiler gibi zayıf bir eleştiridir. Çünkü gerçi bu asırdaki insanlar ömürleri genel de 70 ila 80 yaşları arasındadır. Ama hiç bir şekilde geçmişte yaşayanların da böyle olduğu ispatlanamaz. Şimdi gerçeğin daha iyi anlaşılabilmesi için, uzun ömürlü olanlardan bir kaç örnek sayacağız:

1) Alimlerin hepsi Hz. Adem aleyhi's-selâm'ın ömrünün yaklaşık 1000 yıl olduğunu söylüyorlar. Hatta yaratıldığı günden, ta öldüğü güne kadar onda asla bir değişiklik olmadığı nakledilmiştir. Çocukluk, gençlik, yaşlılık kudret ve ilmin azalması gibi, normal insanlarda görülen bu durum onda olmamıştı. Ölünceye kadar aynı şekilde idi.

Çok daha ilginç ve acayip olan bir başka nokta, onun diğer insanlar gibi bir anne ve babadan yaratılmış olmamasıdır. Allah onu topraktan yaratmıştı.

2) Kur'an-ı Kerim de, Hz. Nuh aleyhi's-selâm'ın 950 yıl, kavmini Allah'ın yoluna davet ettiği açıklamaktadır. Davete başlamadan öncede uzun yıllar yaşamıştı.

Ama ne zayıflamış, ne yaşlanmış, ne gücünü kaybetmiş, ne de aciz olmuştur. Müslüman bilginler Hz. İbrahim aleyhi's-selâm öncesinde insanların yaşlanmadığını söylemişlerdir. Ancak maddeciler bunları kabul etmezler.

3) Tarih, muhtelif milletlerin için de, bir çok uzun ömürlü insanın hayat öyküsüyle doludur. O insanlardan bir kısmının adını “el- İzah fil- İmamet” kitabında kaydettim. Bir kısmını da burada zikredeceğiz. Daha geniş tarih ve biyografi kitaplarına müracaat edebilirler.

Onlardan biri “Lokman b. Aad” dır. Tarihçilerin nakline göre 3500 yıl yaşamıştır. Bazıları onun ömrünün 7 akbabanın ömrü kadar olduğunu söylüyorlar. Şöyle ki, o akbabalardan birini yakalıyor, dağlık bölgede, büyütüyordu.

O öldüğü zaman bir başkasını yaklıyor eğitiyor ve ölünceye kadar koruyordu. Bu şekilde 7 tane akbabayı sırasıyla ömürlerinin sonuna kadar bulundurmuştur. Son akbabasının adı da “Lebed” idi ve o içlerinde en uzun süre yaşayanıydı.

Meşhur şair A’şa, Lokman’ın hakkında şöyle bir şiir yazmıştı:

Yedi tane akbabayı kendin için eğittin,

Birinin ömrü bittiğinde diğerini getirdin.

Uzun ömürlülerden bir başkası Rabi b. Za’b b. Vahab b. Buğeyz b. Malik b. Said b. Adiy b. Fezare’dır. O, 340 yıl yaşamıştır. Resulullah sallâ’llâhu aleyhi ve alih de görmüştür. Bu şiir de ona aittir.

Beni çok koruyun kış geldiğinde

Soğuk güç bırakmaz yaşlı insanda

Ama bahar gelip, gök sakinleştiğin de

Ona yeterlidir incecik bir cübbede

Birisi 200 yıl yaşadığın da

Onun bütün sevinçleri kaybolur.

Uzun ömürlü olanlardan bir diğeri Mustevğer b. Rabia Kaab dır. 333 yıl yaşamıştır. Bu şiiri
ömürünün uzun olması hakkında yazmıştır.

Şüphesiz ki çok yaşamaktan bıktım.

Üç yüz yıl boyunca ömür ettim

Yeni yüz yıl de ardından geldi.

Buna ilave olarak bir sürede

Ayları günleri saydın.

Eksem b. Seyfi Esedi'de uzun ömürlülerdendir. O, 380 yıl yaşamıştır. Bu adam Peygamber
sallâ'llâhu aleyhi ve alih döneminde ulaşmış ona iman etmiş, ancak Resulullah sallâ'llâhu aleyhi
ve alih'le görüşememiştir.

Eksem den bir çok tarihi hikayeler, özlü sözler ve hutbeler nakledilmiştir. Bu şiirde onundur:

Birisi doksan ya da yüz yıl yaşasa,

Cahildir o insan eğer yaşamdan bıkmamışsa

Ömrüm iki yüzü aştımsa da

Ama bana bir kaç gece gibi geldi.

Sefi b. Riyah b. Eksem 276 yıl yaşayan bir başka uzun ömürlü insandır. Onun akli ve fikri gücü
asla değişmedi.

Zabire b. Said b. Saad b. Sehm b. Amr, 220 yıl yaşayan insanlardan bir diğeridir. Asla yaşlanmadı. İslam'ın doğuşuna şahit oldu, ama iman getirmedi. Ebu Hatem Rubasi, Utba'dan şöyle naklediyor:

Zabire Sehmi, 220 yaşında ölmesine rağmen saçlar siyah dişleri ise sağlam kalmıştı.
Amcasının oğlu, o öldüğü zaman şöyle bir şiir yazmıştır:

Zabire Sehmi Öldükten sonra kim ölümü tatmayacaktır.

Öyle bir halde öldü ki, yaşlanmamış ölmesi ise uzak.

Öyleyse hazır olun, ölüm haber vermeden gelip size de çatar.

Derid b. Samme Çeşmi, 200 yıl yaşayan uzun ömürlülerdendir. İslamın doğuşunu gördü ama Müslüman olmadı. Huneyn savaşında müşriklerin önde gelen komutanlarından idi. Orada Müslümanlar tarafından öldürüldü.

Muhammed b. Utban b. Zalim b. Zubeydi adındaki şahıs 253 yıl yaşamıştır.

Amr b. Hameme-i busi, 400 yıl yaşamıştır. Şu şiir o yazmıştır:

Beni henüz bulmamıştır ölüm

Oysa gelip geçmiş güzel, baharlı yıllarım

Üç asır üzerimden geçmiştir,

Dördüncüsü ise bitmek üzeredir.

Salman-i Farisi herkesin, hatta Müslüman olmayanların dahi kabul ettiği uzun ömürlülerdendir.
Müslüman ve Müslüman olmayan alimlerin çoğu onun Hz. İsa aleyhi's-selâm'ı dahi gördüğünü söylemektedir.

Resulullah sallâ'llâhu aleyhi ve alih'den sonra ikinci halifenin hilafet döneminin ortalarına kadar

yaşamını sürdürmüştür.

İranlı tarihçiler, İran'ın eski padişahlarından bazılarının ömürlerinin yukarıda adları geçenlerden daha uzun olduğunu söylemişlerdir.

Onlar şöyle yazmakta: "Ceşn Mehrgan, uzun ömürlü padişahlardan biridir. O, 2500 yıl yaşamıştır."

Ben bu padişahların adını üç sebepten dolayı burada getirmediim:

1) Arapların uzun ömürlü olanları, Farsların kinden daha çoktur.

2) Arap uzun ömürlüler, zamanımıza daha yakındırlar.

3) Arap alimleri, bu insanların yaşadığını kabul ediyorlar. Ama Farslar, Fars padişahlarının böylesine uzun ömürlü olup-olmadıkları konusunda ihtilafa düşmüşlerdir.

Bazıları kabul ederken bazıları reddetmektedirler.Yukarıda saydığımız insanlar, tarih kitaplarında adları geçen uzun ömürlü insanlardan bazılarıdır. İnsanların uzun ömürlü olmasının mümkün olduğu kimsenin şüphesi yoktur.

Böyle bir şeyin gerçekleştiği de kesindir. Uzun ömürlü insanların olamayacağını söyleyenler, sadece Allah'ı inkar edenlerle, bazı müneccimlerdir. Ama semavi dinlerin takipçilerinin hepsi insanların uzun ömürlü olabileceğini bunu kabul etmektedirler.

Yedinci Eleştiri ve Cevabı

7. Eleştiri

İmamiyye'nin iddiasını doğru ve gerçeğe uygun olduğunu kabul etsek bile, gizli olarak yaşayan bir imamın ne faydası olacaktır? Esasen beşeriyet İslami tebliğ etmeyen,

İslami had ve hudutları uygulamayan, hükümleri beyan etmeyen, kimseye yol göstermeyen, marufu emr münkeri nehy etmeyen ve İslam yolun da cihad etme imkanı olmayan bir rehber

neden ihtiyaç duysun?!

Cevabı

Başka bir ifadeyle eleştiren şöyle diyor: İmamın toplumdaki rolü, İslam şeriatını uygulamak ve ümmeti korumaktır. Eğer İmimiyye'nin dediği gibi imam gaybete çekilirse bütün ceza ve hükümlerin askıya alınması gerekir.

Örneğin cihad ve buna benzer bir çok hükmün emrini sadece imam verir, oda olmayınca, bu emri verecek kimse kalmaz, o zaman da artık ona ihtiyaç kalmayacaktır. Dolayısıyla böyle bir imamın varlığı ile yokluğu arasında fark söz konusu olmaz.

Bu eleştiri de bir kaç sebepten dolayı temelsizdir:

1) Hakka davet ve İslam'ı tebliğ etmek, herhangi bir şahısla sınırlı değildir. Bu bütün Müslümanların vazifesidir. Acaba Şiiler şimdiye kadar hak yola daveti üstlenmemişler midir? İmamın şahsen bu işi üstlenmesine gerek yoktur.

Peygamberlerin daveti de her zaman takipçilerinin ve müminlerin aracılığıyla olmuştur. Davet bu yöntemle de olabilir. İmamlar aleyhi's-selâm'ın tebliğ için uzaklara gitmelerine veya başkalarının onların yanına gelmelerine yoktur.

Ceza ve hükümlerin uygulanması, düşmanlarla cihad etme konusu da yine vekiller ve komutanlar tarafından yerine getirilir. Peygamberler döneminde de vekiller ve komutanlar ciddi bir şekilde bu işleri yapıyorlardı. Bu işleri mutlaka kendimiz yapacağız demiyorlardı. İmamların durumu da böyledir ve kendileriyle sınırlı değildir.

Şimdiye kadar anlattıklarımızdan şu anlaşılmaktadır: Şeriat ve İslam'ın kanunlarını korumak, gerektiği şekilde tebliğ etmek için İmamın varlığına ihtiyaç vardır. Eğer bu işleri üstlenecek birileri varsa, İmam bu işi onlara bırakabilir veya kendisini gizleyebilir. Ama ümmetten hiç kimse bu işi yapmaz, hepsi hak ve doğru yoldan saparlarsa o zaman imamın gizli kalmaya hakkı yoktur. Ortaya çıkarak işlerini bizzat kendisi üstlenmelidir.

Bu konunun kendisi İmamın gerekli oluşunun felsefesini akli yönden ispat etmekte ve Allah'ın onu göndermesinin lüzumunu da ortaya koymaktadır.

2) Akli açıdan ümmetin hidayeti, şariat korunması ve emniyetin sağlanması için Allah'ın bir imam göndermesi şarttır. Eğer ümmet zulme başvurup, imamı öldürme amacını güderse veya onun işlerine engel olmak isterse, o zaman imam gayba çekilir ve ümmet içerisindeki işlerini durdurur.

Buna sebep olan şey de ümmetin tutumudur. Bunda ümmet suçludur. Doğacak her fesattan da yine ümmet sorumludur. Eğer Allah Teala İmamı görevlendirmezse, doğacak olan eksikliğin sebebi "neuzubillah" kendisi olmuş olur. Allah Teala her türlü karışıklık ve fesattan uzaktır. [4]

Sekizinci Eleştiri ve Cevabı

8. Eleştiri

Şia'nın İmamiye dışındaki fırkaları da İmamiye gibi bir önderlerinin gizli olarak yaşadığını iddia etmektedirler. Ama İmamiye bunu şiddetle reddetmekte, onların inançlarının batıl olduğunu söylemektedir.

Cevabı

Eleştirmen şöyle diyor: İmamiyye'nin gaib imam yani Hz. Mehdi aleyhi's-selâm hakkındaki iddiasının benzeri başka gruplarda da mevcuttur. Ama İmamiyye onları kabul etmemektedir.

Örneğin Sebeiyye fırkası Hz. Ali aleyhi's-selâm hakkında şöyle diyor: Hz. Ali aleyhi's-selâm ölmedi, O gizli olarak yaşıyor.

Başka bir fırka olan Kisaiyye şöyle diyor: Muhammed bin Hanefiyye ölmemiştir. O insanlardan gizli olarak normal yaşamını sürdürmektedir, uygun bir zamanda zuhur edecektir.

Navusiye fırkasının ise şöyle bir iddiası vardır. Cafer bin Muhammed hayattadır. Belirli bir zamanda zuhur edip, silahlı bir kıyam edecektir.

İsmailiye fırkası, İsmail bin Cafer bin Muhammed'in asıl Mehdi'nin o olduğunu ve bir gün ortaya çıkıp kıyam edeceğini iddia etmektedir.

İsmailiye fırkasına mensup bir takım insanlarda şöyle demektedir: Muhammed bin İsmail bin Cafer şu ona kadar yaşamaktadır.

Zeydiyye fırkası da imamları hususunda aynı görüşü savunmaktadır. Hatta Şahi denilen yer de atından düşüp ölen Yahya bin Ömer hakkında da bu iddiayı öne sürmektedirler.

İmamiyye bütün fırkaların görüşlerini reddederek hepsinin batıl olduğunu söylemektedir. Öyleyse İmamiyye'nin Hz. Mehdi aleyhi's-selâm konusundaki iddiası da batıldır. Çünkü bütün bu grupların iddialarını batıl etmek için ortaya attığı deliller, kendileri içinde geçerlidir. Dolayısıyla kendi inançları da batıl sayılmaz mı?

Bu eleştiride yersiz ve temelsizdir. Çünkü bütün bu fırkaların gaybına inandığı kimselerin öldüğü kati ve aşikar olan delillerle ispat olunmuştur. Söz konusu gaybetine inanılan bu insanların hepsi imamların soyundan gelmişlerdir ve bunlardan sonra gelen imamlar bunların öldüğüne şahadet etmişlerdir.

Ayrıca bu şahısların öldüğü diğer tarihi kaynaklarda da kayıtlıdır. Bunları reddetmek kesin delilleri hiçe saymakla eş değerdedir. İmam Mehdi aleyhi's-selâm gelince onu ölümüne dair hiç bir belge ve delil mevcut değildir.

Diğer fırkaların inandıkları şahıslar, bu dünyadan göçüp gitmişlerdir. Ama imam Mehdi aleyhi's-selâm bu dünyada hayatını sürdürmektedir. Diğer fırkaların iddiaları tarihi belgelerden yoksun ve hissi bir takım özellik taşımaktadır.

Ama İmamiyye'nin görüşü bunun tam aksinedir. Çünkü bütün tarihler İmam Mehdi aleyhi's-selâm varlığını ve yaşadığını inkar etmemektedir. Dolayısıyla diğer fırkalarla İmamiyye'yi mukayese etmek, akıl kârı bir iş değildir ve yapılan bu eleştiri de delilsiz olup hakikati tahrif etmekten öte bir şey değildir.

Ayrıca İmamiyye bu iddiaları gaybet müddetinin uzunluğundan veya bu gibi gaybetlerin mümkün olamayacağından dolayı reddetmiyor ki kendi inancına bir halel gelmiş olsun.

İmamiyye bunların öldürüldüğüne veya öldüğüne dair kesin delillere istinaden bunların hayatta olmadıklarına inanıyor. Bunların ölümünde hiç bir ilim, his ve vicdan şüphe etmemektedir.

Nitekim onların bazılarının imameti, İmamiyye'nin inandığı usule göre ispat edilememiş, bazılarının da imam olduğu hususunda hiç bir tarihi belge, rivayet ve hadis bulunmamaktadır.

Onların bazılarının imam olmadığı, tarih kaynaklarda şüpheye yer vermeyecek şekilde açıktır. Dolayısıyla söz konusu bu kişilerin gaybeti hiçbir şeyi ifade etmez.

Dokuzuncu Eleştiri ve Cevabı

9. Eleştiri

İmamiyye, İmam Mehdi aleyhi's-selâm'ın gaybet ve zuhuru konusunda çelişkiye düşmüştür. Bir taraftan, İmam'ın gözlerden kaybolmasını ve insanların ona ulaşamamasına Allah Teala, irade etmişti diyorlar; öte yandan bir imamın olmasının gerekliliğinin felsefesi hakkında, insanların dinin hükümlerini bilen birine ihtiyacı olup, Allah'ın onu göndermesi gerektiğini söylemektedirler.

Başka bir ifadeyle eğer Allah böyle birini göndermez ve insanlar dinin hükümlerini öğrenme imkanını bulamazlarsa bu Allah'ın beşeri nizamı gözetmediğini, kullarının ihtiyacını tam ve güzel bir şekilde temin etmediğini göstermez mi? diyorlar. Görülüğü üzere bu iki iddia tamamen birbirleriyle çelişmektedir.

Cevabı

Bu eleştiride esassız ve batıldır. Çünkü bu eleştiriye yapan kimselerin Allah'ın fiillerindeki maslahat ve mefsedelerinin niteliği hususunda bilgilerinin olmadığı anlaşılıyor.

Çünkü hekim ve alim olan birisinin hareketleri her zaman bir ölçü üzeredir dış etkenler değiştiği zaman, onların hareketleri ve davranışlarda değişebilir.

Örneğin, alim ve hekim olan bir şahıs kendi çocuklarına, akrabalarına ve dostlarına iyi ahlak, edep ve ilim öğretiyor; daha sonra maddi imkanları ve onların ticaret yapabilmesi için gerekli

olan şeyleri onların hizmetine sunuyor.

Onlar bu sebeple hem maddi, hem de manevi yönden kimseye ihtiyaç duymazlar. Eğer bu kimseler halka karşı iyi ahlaklı olur edep ve ilim öğrenmede çaba harcarsa ve işlerinde dikkatli olarak çalışılırsa, hekim ve alim olan bu şahıs maslahat gereği bu insanlara sunduğu imkanları daha da artırır. Onların ahlak, ilim ve ticari yönde gelişmeleri için gerekli olan sebepleri hazırlar.

Ama bunun aksine bu kimseler ilim, edep, ahlak ve marifet tahsil etmede kusur ederlerse, kendi hizmetlerine sunulan maddi imkanları iyi kullanmayıp iflas ederlerse, uygunsuz davranışlarda bulunarak halkla olan irtibatlarını kesenlerse tabii olarak bu hekim ve alim şahıs onlara ilim öğretmekten sakınır, sunduğu maddi imkanları geri alır.

Burada görüldüğü gibi hekim olan şahsın maslahata uygun olarak yaptığı, birbirinin tam zıddı olan iki ayrı hareketi vardır. Bu iki davranış aynı şahıslar üzerinde uygulanıyor. Farklı olan yöntem her ikisi de yerli yerinde ve maslahata uygun olan yapılıyor; tezatlık diye bir şey söz konusu değildir.

Arif ve alim olan insanlar, Allah'ın tedbir ve hekimane sünnetinin kullar arasında uygulanışının yukarıda verdiğimiz misal gibi olduğunu kabul ederler. Şöyle ki, Allah kullarına akıl ve düşünme gücü vermiştir. İnsanlar akıllarıyla iyi ahlakı ve beğenilen yöntemleri anlayabilirler.

Allah Teala peygamberler ve semavi kitaplar vasıtasıyla insanların iyi ahlak ve iyi amelleri yapmalarını emretmiştir. Bu emir insanların maslahatı için verilmiş bir emirdir. Çünkü insan ancak bu emirlere uymakla ebedi saadete ve kurtuluşa ulaşabilir.

Dolayısıyla eğer insan Allah'ın verdiği akli kullanarak, onun emirlerine uyarsa, Allah da gaybi yardımlarla destekler ve onun hak yolda ilerleyebilmesi için gerekli olan sebepleri hazırlar. Ama eğer insan akıl ve mantığını kullanmaz, Allah'ın emirlerine itaat etmezse o zaman durum tamamen değişir.

Bu iki iş muhtelif ve farklıdır; maslahat bunu gerektirmektedir. Bu farklılık yöntemler arasında akli ve mantiki olarak hiç bir zıttık söz konusu değildir.

Allah inanları kendisine ve gönderdiği peygamberlere iman etmeye davet etmiştir. Şüphesiz Allah insanların maslahatına uygun olarak bu emri vermiştir. Ama eğer insanın canı tehlikeye düşerse canını kurtarmak için Allah ve peygamberlerini inkar ederse, günaha düşmez aksine yaptığı bu hareketle sevap kazanmış olur. Allah kendisine iman etmeyi emrediyor öte yandan zorluk anında inkar etme izni veriyor. Bu iki emirde gerine göre verilmiştir.

Burada yöntem ya da vazifenin değişmesi ile böyle bir durum ortaya gelmiştir. Buda zalim ve inkarcıların hak olduğunu göstermez. Onları, yaptıkları bu zorlama ya karşılık olarak cezalarını çekeceklerdir.

Allah Teala hac ve cihadı insanlara farz kılmış, bu iki görevi yerine getirmeyi şartlara bağlamıştır. Eğer insanın gücü olur, hiç bir engelde söz konusu olmazsa muhakkak bu emirleri yerine getirmelidir.

Eğer bunları yapacak güce sahip değilse ve engel varsa o zaman bu yükümlülük ortadan kalkar, çünkü şartlar bunu gerektirmektedir. Bu işe engel olanlar sorumludur; cezalandırılacak olanlarda onlardır. .

Şüphesiz Hz. Mehdi aleyhi's-selâmın gaybet ve zuhur meselesi de böyledir. Çünkü kullar kendi imamına itaat eder, gerekli vazifelerini yerine getirir, hak yolda ilerlemede ona yardımcı olurlarsa, o zaman imam zuhur eder ve insanlar da ona ulaşabilirler.

Ama insanlar ona itaat etmeyip, hak ve tekamül yolunda yardımda bulunmazlarsa, imam insanların erişemeyeceği ve göremeyeceği bir ortama yani gaybete çekilmesi gayet doğal bir olaydır.

Onun gaybete çekilmesine sebep olanlar bu sorumluluğu taşımakta ve cezasını da onlar çekecektir. İmamın gözlerden kaybolması bu yöndedir. Ona yardım edecek bir kimse kalmaz ise oda yardım edecek birileri gelinceye dek gizliliğini devam ettirecektir.

Onuncu Eleştiri ve Cevabı

İslam mezheplerinin hepsi, mucizenin yalnızca peygamberlere özgü bir şey olduğuna, ayrıca bu elçilerin özel bir alametinin bulunduğuna inanmaktadırlar.

İmamiyye'nin iddiasına göre, İmam Zaman aleyhi's-selâm zuhur edeceği zaman kendisini tanıtmaları için mucizeye ihtiyacı olacaktır. Ancak bu şekilde kendisinin imametini ispat edebilir. Çünkü kimse mucize olmadan onu tanıyamayacaktır. Ama mucize peygamberlere özgü bir şeydir.

Cevabı

Eleştirmen şöyle diyor: Eğer imam gaybete çekilir, asarlar boyu zuhur etmezse bu süre içerisinde bir çok nesiller imamı görmeden gelip gideceklerdir. Asırlar sonra imam zuhur ettiğinde de o zamanın insanları onu kabul etmeyeceklerdir.

Çünkü onun İmametine dair hiç bir delil ve ispat onlara göre mevcut değildir. Kendisi mucize göstererek ispat edebilmesi ancak peygamber olmasıyla mümkündür. Ama artık peygamber gelmeyeceği bütün İslam ümmetinin inandığı ortak noktasıdır.

Ayrıca bir insanın peygamber olmadığı halde mucize etmesi İslam ümmetinin reddettiği konulardan birisidir. Çünkü İslam ümmeti mucizenin fakat peygambere ait olduğu ve peygamberden başkasının mucize yapamayacağı konusunda ittifak etmişlerdir.

Bu da kof bir eleştiridir çünkü sayısızca hadis ve rivayet, imamın özelliklerini bildirmiştir. Ayrıca kıyamdan önceki alametler açıklanmıştır. Bu rivayetler hem Hz. Peygamberden hem de 12 imamdan nakledilmiştir.

Mesela kıyamdan önceki alametlerden birisi Süfyani adında birisinin yapacağı silahlı kıyam, bir diğeri Deccal adında birinin ortaya çıkarak ve sayısız insanı katledeceği ve buna benzer bir çok alametler bildirilmiştir.

Hız. Hüseyin aleyhi's-selâm evlatlarından birisinin Medine'de silahlı bir kıyama başlatması ve halkı Hz. Mehdi aleyhi's-selâm'a davet etmesi daha sonrada şehid edilmesi, zuhur alametlerinden biridir.

Büyük, mücehhez ve donanmış bir ordunun Beyda da (Mekke yakınlarında bir çöl ismi) toprağa gömülmesi ve buna benzer sayısız alametlerin gerek Şia, gerekse Sünni kaynaklarında Hz. Peygamber nakledilmiş olmasıdır.

Bütün bu haberler günümüze kadar gelmiş, gelecek nesillere de muhakkak ulaşacaktır. Bu nişanelerle Hz. Mehdi aleyhi's-selâm'ın imam olduğu anlaşılacaktır.

Ayrıca alametlerin ortaya çıkması ve birtakım mucizelerin imam tarafından gerçekleştirilmesi onun peygamber olduğunu göstermez. Çünkü mucize sadece peygamberlik iddiasını doğrulamak için değildir.

Mucize, iddia eden kimsenin iddiasının ve kendisinin doğruluğuna, delalet eder. Mucize hem peygamberlik iddiası için geçerlidir hem de başka ilahi iddialar için.

Başka bir ifadeyle Hz. Muhammed'den sonra artık kıyamete kadar Peygamber gelmeyeceği her Müslümanca bilinen Kur'an'da açıklanmış bir hakikattir. Ve bunu Ehl-i Beyt İmamları açıkça beyan etmişlerdir.

Evet mucizenin fikri ve ameli olarak her türlü pislik ve günden uzak olan kimseye ait olduğu doğrudur. Dolayısıyla bu şahıs peygamber, imam yada salih bir kul olabilir. Misal olarak Kur'an da gelmiş iki olayı aşağıda aktaracağım.

1) Allah Teala Kur'an-ı Kerim de şöyle buyuruyor: "Zekeriyya, Meryem'in yanına her gittiğinde onun yanında rızkının hazır olduğunu görüyordu.

O, Meryem'e şöyle dedi: "Bu yemekler kimin tarafından gelmektedir." Meryem, bu rızk Allah tarafından gelmektedir, dedi. Kim rızkını ondan istese o hesapsız olarak onun rızkını verir. Zekeriyya bu esnada dua etti: "Ey Allah'ım bana pak ve değerli evlatlar nasip eyle şüphesiz sen benim isteğimi duyarsın."

Allah Teala bu mucizeyi Hz. Meryem'e bağışlamıştı. Hz. Meryem peygamber değildi. Sadece, O'nun salihe kullarından biriydi.

2) Kur'an-ı Kerim'in buyurduğuna göre Allah Teala, Hz. Musa'nın annesine vahyetmişti.: "Biz

Musa'nın Annesine vahyedip dedik ki; ona süt ver, düşmanlardan korktuğun zaman onu denize bırak, korkma, hznlenme onu sana tekrar geri döndüreceğiz ve şüphesiz onu peygamber yapacağız."

Allah Teala, açıkca Hz. Musa'nın annesine vahyettiğini buyurmaktadır. Eğer vahiy sadece peygamberlere mahsus bir mucize olsaydı Hz. Meryem'e peygamber olmamasına rağmen vahiy gelmesi doğru bir şey olmayacaktı.

Dolayısıyla neden Allah-u Teala Hz. Mehdi aleyhi's-selâm a mucizeler bağışlamasın? Bu mucizelerle Hz. Mehdi aleyhi's-selâm diğer yalancı Mehdilerden ayırmış olacak ve kimin gerçek Mehdi olduğu anlaşılacaktır.

Onun iddiası bu mucizelerle doğrulanacak ve halk için bir delil olacaktır. Ben "el-Bihar" ve "el-İzah" kitabımda mucize konusuna genişçe yer verdim; daha geniş bilgi için söz konusu kitaplara müracaat edebilirsiniz.

Kendime bir vazife bilerek bu eleştirilerin cevabını Allah'ın izniyle yazmaya çalıştım. Buradaki Hedefim hakkın ortaya çıkmasından başka bir şey değildi.

[1]- Ahmed b. İbrahim diyor ki 262 hicri yılında İmam Cevad (a.s)'ın kızı ve İmam Ali Naki (a.s)'ın kızkardeşi Hakime'den şöyle sordum: "Hasan'ın oğlu nerdedir?" O da "Saklanmıştır" diye cevap verdi.

Ben "şiiler dini işlerinde kime başvursunlar" diye sorduğum da ise şöyle dedi: "Hasan b. Ali (İmam Askeri) (a.s)'ın annesine". Dedim ki "Bir kadına vasiyet edene nasıl inanayım?" O da şöyle cevap verdi: "Hasan bu işte cedit Hüseyin b. Ali gibi yapmıştır.

Hüseyin'de Zeyneb'e vasiyet etmişti. Ama emirleri İmam Zeyn-ul Abidin (a.s) veriyordu. Bu, İmam Zeyn-ul Abidin (a.s)'ın canını korumak için bir siyaset idi." (Sefinet-ul Bihar, c.1, Hasan Maddesi, Bihar-ul Envar, c.22, s.99).

[2]- Ababasi halifelerinin bu dönemde şiilere ve İmam Askeri (a.s)'ın yakınlarına yaptıkları şiddetli baskılar hakkında acaip olayları. Örneğin, Allame Kuleyni "Kafi"de şöyle diyor: "Halifenin veziri Abdullah b. Süleyman, İmam Hasan Askeri (a.s)'ın vekillerinin hepsini yakalama kararı

aldı.

Halife şöyle dedi: “Bu iş için tanınmayan memurlarımızı, şüphelendiğimiz şahısların yanına gönderelim. Memurlarımız onlara, humus, zekat vereceğiz, desinler. Eğer bu humus ve zekatları kabul ederlerse hemen yakanlasınlar onları.”

Öte yandan İmam (a.s) bütün vekillerine ikinci bir emre kadar hiç kimseden humus ve zekat almamalarını emretti. Vekillerde ameletiler.”

Yine “Kafi” de şöyle naklediliyor: “İmam Mehdi (a.s) bütün şiilere bundan böyle Kerbelaya ve Kureyş kabristanına (şiilerin çoğunun gömüldüğü kabristan) gitmemelerini emretti. Bunun hemen ardından, halife Kerbela ve Kureyş kabiristanına gidenleri hemen tutuklama emri verdi.
(Usul-u Kafi, Mehdi (a.s)’ın hali)

İmam Mehdi (a.s)’ın özel naiplerinden biri olan Osman b. Said, Abdullah b. Cafer Himyeriye’ye şöyle diyordu: “Onun ailesi zorluklar içindedir. Kimse onlara yardım etme cüretinde bulunamıyor, onların dostu olduklarını söyleyemiyorlar. “Bihar-ul Envar (Kompani Baskısı), c.22, s.94”.

[3]- Kur’an bu olaydan, “yıkılan şehire uğrayan kimse” diye bahsediyor. Onun adının ne olduğuna dair ihtilaflar var. Bazıları onun “Uzeyir” bazılarda “Urumiya” olduğunu söylüyorlar. Her iki isim de hadislerde geçmiştir. Daha geniş bilgi için Bihar-ul Envar, c.5, Taberi, c.1, Bakara/259 ayetin tefsirine başvurunuz.

[4]- Hacı Nasiruddin Tusi “İmamın gönderilmesi şarttır” konusunda şöyle buyuruyor: “İmamın varlığı, Allah’ın insanlara ettiği bir lütuftur. Onun toplumu yönetmesi insanlar için daha büyük bir lütuftur. Bu zaman İmam, toplumu idare etmiyorsa bunun sebebi bizleriz.”

Allame Hilli, Şeyh Nasiruddin Tusi’nin bu sözünü şöyle açıklıyor: İmametin insanlara olan faydasını, bir kaç şeyde özetleyebiliriz:

- a) Allah, imamı açıkca göndermeli ve ona insanları sahih bir şekilde yönetme imkanı vermelidir.
- b) İmam da İmamet makamını kabul etmeli, vazifesini yerine getirmeye hazır olmalıdır. Ve böyle

de olmuştur.

c) İnsanlar da İmama karşı vazifesini yerine getirmelidirler. Yani Onun emirlerine uymalı, işleri idare etmede ona yardımcı olmalıdırlar. Ama insanlar bu vazifelerini yerine getirmemişlerdir.

Sonuçta da Allah'ın lütfunun kendilerine şamil olmasına engel olmuşlardır. Ne Allah, ne de imam buna sebep olmamıştır. (Keşf-ul Murad, s.285)

eKitap: www.islamkutuphanesi.com